

der ere faldne under de senere Tidens offentlige Forhandling. Jeg føjer til, at jeg vil ønske for den højterede Undervisningsminister, at han maa faa Lykke til at knytte sit Navn til denne Reform, som hans navnkundige Forgængere, Hall og Monrad forgæves have draget efter. Vende vi os nu til det foreliggende Skolelovsforslag, saa se vi, at dets Bestemmelser samle sig i tre Hovedpunkter, som angaa Undervisningens Ordning og Omfang, Lærerkaldelsen og Lønningerne. Jeg skal saa kort, som jeg formaar, thi Tiden hæfter jo, udtale, hvad min Mening er om hver især, og hvad jeg mener at kunne give min Stemme.

Komme vi da til det første Spørgsmaal, nemlig om Undervisningens Ordning og Omfang, vil jeg bemærke, at dette Spørgsmaal søges løst ad fire forskellige Veje: Udvidelse af den skolepligtige Alder, Forøgelse af Timetallet, Indskrænkning af det Antal Børn, som samtidig maa søge en Skoles Klasse, samt Forøgelse af Lærefagene. Mens jeg aldeles ikke ynder de to første Veje, mener jeg, det er aldeles nødvendigt, vi komme frem ad de to sidste. I Lovforslagets § 1 foreslaas der altsaa, at den skolepligtige Alder skal begynde for Børnene i det Halvbaar, hvori de fylde 7 Aar, den er med andre Ord rykket et halvt Aar frem i Tiden. Der foreslaas ligeledes, at § 3 i Lov af 2den Maj 1855, som giver Ret til at faa Børnene udfærdige ved 13 Aars Alderen, ophæves. Disse to Bestemmelser er jeg særdeles meget imod. Jeg giver den ærede Minister Ret i, hvad han nylig udtalte, at Børn paa 6½ Aar skulle ikke gaa ledige. Nej, det forstaar sig, det skulle de ikke, de skulle hysjelsættes, men de kunne ogsaa meget godt hysjelsættes i Hjemmet. Hvis Lovforslaget, hvad jeg meget gerne havde set, udtrykkelig havde paabudt Oprettelsen af Forskoler, havde Spørgsmaalet stillet sig ganske anderledes. Men at sende et 6½ Aars gammelt Barn hen til en Enkelærer, som maaste har 20—30 Elever i yngste Klasse, er dog virkelig ganske urimeligt; ja adanne Smaabørn læse bedst hjemme hos Moder selv; den Tid kommer tidlig nok, da de skulle søge Skolen. Jeg kan ikke andet end undres over den indrigge Maade, hvorpaa man stadig omtaler Stolens Ret og Børnernes Ret og sætter den i Mod sætning til Hjemmets Ret; den Maade er ligefrem uhyre genial. Først hæveder man Børnernes Ret i Mod sætning til Hjemmets, dernæst gør man Børnernes Ret til Stolens og endelig i 3dje Instans Stolens Ret til Statens. Det er virkelig en genial Transaktion. Paa samme Maade er jeg meget imod, at Børn i 13 Aars

Alderen, naar de ere slinke, ikke skulle kunne udskrives af Skolen. Den ærede Minister sagde, at begavede Børn havde godt af at faa et Repetitionskursus. Nej, det have de netop ikke godt af, fordi det er i den Alder, Børnene ville frem og stille sig Opgaver, og hemmes de, gaa de tilbage i Stedet for frem. Og det er Uret at gøre mod Smaaafolk at hindre dem i at tage deres store Børns Arbejde i Brug, saa at de kunne hjælpe dem til at komme igennem, og en saadan Uret skulde vi nødigt gaa med til at gennemføre. Jeg er dog ogsaa imod Bestemmelsen for alle Børns Vedkommende og ikke alene for Smaaafolks. Thi der findes nemlig ogsaa andre Børn i Skolen. Det forholder sig ikke, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) tilbød det, at vor Folkeskole er en Fattigskole. Vi, som se denne Skole paa Landet, kende ikke det Billede, som det ærede Medlem rullede op for os. Det er et Billede, som er labet ved et Kjøbenhavns Skrivebord og ikke hentet fra det virkelige Liv. Jeg siger, at jeg for alle Børnernes Vedkommende er meget imod, at de ikke kunne udskrives fra Skolen i 13 Aars Alderen, naar de ere slinke. Vi maa huske paa, at Børnene dog ogsaa have andet at leve for end netop det at gaa i Skole. Et æret Medlem af det store Venstrereformparti, det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (S. Jensen), foreslog i Lørdags med megen Kraft, at vi skulde oprette tvungne Aftenskoler. Efter den ejendommelige Udsvikling, det ærede Medlem i den sidste Tid er kommen i i Retning af det opsigtsvækkende og interessante, tvivler jeg ikke om, at den Dag kommer, da vi skulle oprette tvungne Fortættelseskoler og tvungne Højskoler. Altsaa, vi føre Børn paa 6½ Aar ind i det tvungne Masineri, og der gaa de indtil den tvungne Soldater-skole, indtil deres 23de Aar. Ikke sandt? Det var en dejlig Venstrereform og en yndig Trædemølle at føre Landets Ungdom ind i. Nej, med den Udvikling, Ungdomsundervisningen nu har naaet her i Landet, mener jeg rigtignok, at det er paa ingen Maade for tidlig at udskrive Børnene ved 13 Aars Alderen. Undervisningsstoffet er ikke i Stand til at optage dem, og Læreren kan ikke skænke dem den Opmærksomhed, de kræve, fordi Hensynet til de mange hindrer det. Jeg tror, at en saadan Ungdom efter at have gennemgaaet ovennævnte tvungne Undervisningsvæjen, naar den naar hen i 20'erne, ganske godt vilde have lært at stille Fordringer til Livet, thi det er ikke saa vanskeligt, men om den tillige havde lært at bestille noget og gøre sin Gerning i Livet,